

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Konečného a soudců JUDr. Ludmily Šudomové a Mgr. Radky Nekudové Hajdové v právní věci

žalobce: **SPOLEČENSTVÍ VLASTNÍKŮ JEDNOTEK DOMU**
JANA UHRA 27, IČO 26897857
sídlem Jana Uhra 181/27, 602 00 Brno
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Součkovou
sídlem Tomečkova 3, 638 00 Brno

proti
žalovaným: 1. **V.P.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX
2. **Z.P.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX

oba zastoupeni advokátem Mgr. Danielem Hrbáčem
sídlem Jaselská 14, 602 00 Brno

o zaplacení 47 639 Kč s příslušenstvím a o vzájemném návrhu žalovaných, o odvolání žalovaných proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2020, č. j. 2108 C 37/2019-139,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. ve zbývající odvoláním napadené části ohledně povinnosti žalovaných 1) a 2) společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku 47 639 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 1.480 Kč od 1. 11. 2019 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 12. 2019 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 1. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 2. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 3. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 4. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 5. 2020 do zaplacení a z částky 1.480 Kč od 1. 6. 2020 do zaplacení a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8 % ročně z částky 1.480 Kč od 1. 7. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení a z částky 1.480 Kč od 1. 9. 2020 do zaplacení a dále ve výroku IV., **potvrzuje**.
- II. Ve výroku V. se rozsudek soudu I. stupně mění tak, že žalovaní 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 31 052 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.
- III. Žalovaní 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 8 160 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2020, č. j. 2108 C 37/2019-139, bylo rozhodnuto takto:
 - I. Změna vzájemného návrhu žalovaných spočívající v rozšíření návrhu o úrok z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 9.663 Kč od 1. 9. 2019 do dne rozhodnutí soudu se připouští.
 - II. Řízení se ohledně úroku z prodlení ve výši 2 % ročně z částky 1.480 Kč od 1. 7. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení a z částky 1.480 Kč od 1. 9. 2020 do zaplacení zastavuje.
 - III. Žalovaní č. 1 a č. 2 jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku 73.119 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 1.480 Kč od 1. 11. 2019 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 12. 2019 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 1. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 2. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 3. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 4. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 5. 2020 do zaplacení a z částky 1.480 Kč od 1. 6. 2020 do zaplacení a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8 % ročně z částky 1.480 Kč od 1. 7. 2020 do zaplacení, z částky 1.480 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení a z částky 1.480 Kč od 1. 9. 2020 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
 - IV. Vzájemný návrh žalovaných, kterým se po žalobci domáhají zaplacení částky 17.264 Kč s 10 % úrokem z prodlení z částky 9.663 Kč od 1. 9. 2019 do dne rozhodnutí soudu, se zamítá.
 - V. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 32.452 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.
2. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní odvolání, v němž namítali především nesprávné posouzení okamžiku doručení vyúčtování žalobce za rok 2019 ve vztahu k 1) žalovanému a poukazovali na § 573 OZ, jenž zavedl pouze domněnku doby dojití zásilky, přičemž oni tvrdili a dokazovali, že

zásilka žalobce, obsahující vyúčtování služeb za rok 2019, byla 1) žalovanému doručena dne 9.6.2020 a existenci § 573 OZ soud pominul, když aplikoval judikaturu vzniklou za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. Dále namítali nedoručení vyúčtování 2) žalovanému, když závěr soudu I. stupně o konkludentním stanovení zástupce žalovaných podle § 1185 odst.2 OZ je nesprávný a žalobce měl předložit vyúčtování služeb za rok 2019 i 2) žalovanému. Uvedli, že v případě vyúčtování služeb za rok 2019 je nezbytné, aby mělo náležitosti stanovené právními předpisy a aby bylo správné, přičemž oni učinili součástí svých tvrzení výhrady vůči vyúčtování služeb za rok 2019 a poukázali na chybějící náležitosti vyúčtování i jeho nesprávnosti, čímž se soud I. stupně nezabýval. Navrhli, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému řízení a rozhodnutí.

3. Žalobce ve vyjádření k odvolání rozebíral tzv. teorii dojití právního jednání, k němuž je využitelná i dřívější judikatura, jež dovodila, že hmotněprávní jednání je třeba považovat za perfektní (doručené) okamžikem, kdy se adresát tohoto jednání měl možnost s ním objektivně seznámit a doručení nelze vázat na okamžik, kdy je adresát ochoten tak opravdu učinit (vyzvednout si zásilku, seznámit se s jejím obsahem), přičemž ve věci bylo prokázáno, že do hmotněprávní sféry žalovaných zásilka došla oznámením o uložení zásilky, jež bylo vloženo do domovní schránky 1) žalovaného dne 26.5.2020, tímto dnem bylo doručeno a neexistuje pochybnost, kdy zásilka došla, takže ani nelze aplikovat § 573 OZ. Poukazoval na § 1185 odst.2 OZ, jež je ustanovením kogentním a dle něj jsou spoluvlastníci jednotky povinni zvolit si jednoho společného zástupce, který za ně bude jednat se společenstvím vlastníků (správcem domu) a nesplnění této povinnosti nemůže jít k tíži žalobce. Rozebíral, že s ohledem na okolnosti je tvrzení žalovaných, že 1) žalovaný není zvoleným společným zástupcem, naprosto účelové, a to že proti části týkající se záloh na služby neuvedli žalovaní žádné odvolací důvody. Vyjadřoval se k námitkám žalovaných vůči vyúčtování služeb s tím, že pokud žalovaní postrádají některé údaje, jde pouze o důsledek stavu, který sami způsobili, což rozebíral ve vztahu k vodoměrům a poukazoval na neplnění povinností žalovaných. Navrhl, aby napadený rozsudek byl jako věcně správný potvrzen.
4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v části, která zůstala předmětem sporu, tj. ohledně částky 47 639 Kč s příslušenstvím a dále ohledně vzájemného návrhu žalovaných, jež byl zamítnut ve výroku IV. rozsudku, řízení jeho vydání předcházející i obsah spisu, dospěl k závěru, že odvolání není důvodné (výrok I., jak upřesnili žalovaní u odvolacího jednání, nebyl odvoláním napaden, stejně jako výrok II. a odvolací soud tyto výroky nepřezkoumával). Po nepřipuštění změny žaloby v odvolacím řízení usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 5.4.2022, č.j. 19 Co 52/2021-195, a zohlednění částečného zpětvzetí žaloby usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2022, č.j. 19 Co 52/2021-204, jímž byl rozsudek soudu I. stupně v odvoláním napadeném výroku III. ohledně částek 1 480 Kč a 24 000 Kč zrušen a v tomto rozsahu bylo řízení zastaveno, z předmětu sporu vypadly zálohy na služby za leden až srpen 2020 (požadované za 8 měsíců po 3 000 Kč měsíčně) a částka 1 480 Kč, coby platba do fondu oprav za duben 2019, jakožto nejstarší dluh (žalovaní projevili vůli zaplatit tuto částku do fondu oprav a leden 2019 již nedlužili). Předmětem sporu tak v rámci výroku III. rozsudku zůstaly platby do fondu oprav za dobu 16 měsíců od května 2019 do srpna 2020 včetně ($16 \times 1\,480\text{ Kč} = 23\,680\text{ Kč}$) a částka 23 959 Kč, coby vyúčtování služeb za rok 2019, v součtu celkem částka 47 639 Kč a dále i vzájemný návrh žalovaných dle výroku IV. rozsudku. S tím, co k tomu vzal soud I. stupně za prokázané na skutkovém stavu, především v bodech 4. až 7. odůvodnění rozsudku (účastníci další návrhy na dokazování nevznášeli, a to ani v odvolacím řízení) i s učiněnými právními závěry, se odvolací soud zcela ztotožňuje, a proto na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně také plně odkazuje. Odůvodnění napadeného rozsudku je výstižné, přesvědčivé, přesné i věcně správné, včetně poukazů na správná zákonná ustanovení a odvolací soud v zásadě nemá nic, co by bylo třeba k němu doplnit či naformulovat jinak. Soud I. stupně se v podstatě vyrovnal i s argumenty, které nyní žalovaní uvedli v odvolání, když šlo o argumentaci, jež uplatňovali již před soudem I. stupně. K obsahu odvolání lze dodat, že žalovaní v něm vůbec nijak neargumentovali vůči nároku žalobce na úhradu plateb

do fondu oprav (k tomu není v odvolání ani slovo a u jednání odvolacího soudu zástupce žalovaných připustil, že ohledně plateb do fondu oprav by případně bylo možné napadený rozsudek i potvrdit) stejně jako neargumentovali vůči posouzení jejich vzájemného návrhu či závěrům soudu I. stupně ohledně žalobcem provedeného započtení a v odvolání se vymezovali výhradně vůči vyúčtování služeb za rok 2019. S povinností žalovaných platit měsíční platby do tzv. fondu oprav jednoznačně plynoucí z § 1180 odst. 1 OZ se soud I. stupně v rozsudku náležitě vyrovnal, především v bodech 10. a 11. odůvodnění rozsudku a s provedeným započtením částky 9 664 Kč (přeplatku z vyúčtování za rok 2018) v bodu 14. odůvodnění rozsudku a proti těmto závěrům soudu I. stupně v odvolání žádné protiargumenty nejsou, stejně jako nejsou vůči zcela správnému posouzení nedůvodnosti vzájemného návrhu, učiněného soudem I. stupně v bodu 19. odůvodnění rozsudku. Vzájemný návrh (po jeho částečném zpětvzetí) poskládali žalovaní jednak právě z částky 9 664 Kč, kterou si žalobce důvodně a správně započte a dále z částky 7 600 Kč, coby požadavku na úhradu pokut (50 Kč denně x vymezený počet dnů) dle § 13 zák. č. 67/2013 Sb. z důvodu, že jim žalobce nesdělil jména a adresy všech vlastníků a nájemců v domě a v bodu 19. odůvodnění rozsudku soud I. stupně správně dovodil a náležitě vysvětlil, že dle § 13 zák.č. 67/2013 Sb. (ani dle jiného ustanovení zákona) z uplatňovaného důvodu žalovaní nárok na pokutu nemají.

5. Výhrady žalovaných v odvolání vůči vyúčtování služeb za rok 2019 nejsou opodstatněné a soud I. stupně se s nimi správně a řádně vyrovnal, především v bodech 15. až 18. odůvodnění rozsudku. V bodu 15. odůvodnění rozsudku byl v návaznosti na problematiku sféry dispozice a k tomu uvedenou judikaturu správně a podrobně dovozen okamžik doručení vyúčtování služeb za rok 2019 žalovaným, jímž byl okamžik, kdy se mohli seznámit s obsahem zásilky, což bylo dne 26.5.2020, kdy 1) žalovanému bylo oznámeno poštou, že si může zásilku, obsahující vyúčtování, ještě téhož dne vyzvednout. Hmotněprávní úkon je třeba považovat za perfektní (doručený) okamžikem, kdy se adresát tohoto úkonu měl možnost s ním objektivně seznámit, doručení nelze vázat na okamžik, kdy je adresát ochoten tak opravdu učinit. Možností nepřítomné osoby seznámit se s jí adresovaným právním úkonem je chápáno nejen samotné převzetí písemného hmotněprávního úkonu adresátem, ale i ty případy, kdy doručením dopisu či telegramu, obsahujícího projev vůle do bytu adresáta či jeho poštovní schránky, popřípadě vhozením oznámení do poštovní schránky o uložení takové zásilky, nabyl adresát hmotněprávního úkonu objektivní příležitost seznámit se s obsahem zásilky. Přitom není nezbytné, aby se adresát skutečně seznámil s obsahem hmotněprávního úkonu, dostačuje, že má objektivní příležitost tak učinit. Žalovaní přitom neuvedli žádný důvod, který by bránil tomu, aby si 1) žalovaný uloženou zásilku u pošty neprodleně vyzvednul. Není příliš jasné, proč žalovaní poukazují na § 573 OZ, když i dle jejich počítání by jim dle tohoto ustanovení byla zásilka doručena 27.5.2020 a třicetidenní lhůtu k podání námitek by tak stejně nestihli, ovšem § 573 OZ neupravuje domněnku doručení zásilky, ale vzhledem k formulaci „došlá zásilka“ pouze specifikuje okamžik dojití zásilky, u které nepanují pochybnosti o jejím samotném doručení adresátovi, avšak u které není zřejmý okamžik dojití, přičemž v daném případě bylo beze všech pochybností prokázáno, kdy zásilka, obsahující vyúčtování služeb za rok 2019, došla do hmotněprávní sféry ovládané žalovanými, když byla odeslána dne 22.5.2020, oznámení o uložení bylo 1) žalovanému vloženo do domovní schránky dne 26.5.2020 a tímto dnem bylo doručeno, takže neexistuje pochybnost o tom, kdy zásilka došla a nelze aplikovat § 573 OZ a nemůže se uplatnit domněnka (vyvratitelná) dojití zásilky. Žalovaní měli námítky proti vyúčtování doručit žalobci nejpozději třicátý den od doručení vyúčtování služeb, tedy dne 25.6.2020, což neučinili a doručili je až později, po uplynutí zákonné třicetidenní lhůty, jak vše správně zhodnotil soud I. stupně v bodě 15. odůvodnění rozsudku. Doručení vyúčtování 1) žalovanému, s účinky doručení i pro 2) žalovaného, soud I. stupně zcela správně posoudil v bodu 16. odůvodnění rozsudku v návaznosti na § 1185 odst. 2 OZ (jde o povinnost spoluvlastníků, nikoli jen o nějakou možnost) a na prokázaný skutkový stav, kdy ve vztahu k žalobci žalovaní jednali vždy tak, že je zastupoval 1) žalovaný, jenž je uváděn i na všech dokumentech, což vše spolehlivě osvědčuje, že společným zástupcem žalovaných ve vztahu k bytu

byl 1) žalovaný (zmocněn mohl být ústně nebo i konkludentně; například předání vyúčtování služeb za rok 2018 bylo v dubnu 2019 stvrzeno pouze 1) žalovaným a 2) žalovaný nenamítal ani nedoručení vyúčtování ani to, že by vyúčtování bylo předáno osobě, která není společným zástupcem). Nynější zpochybňování zmocnění 1) žalovaného, vůči čemuž se v minulosti vůbec nijak nevymezovali, zapadá do vzorce chování žalovaných, kteří sice za byt v rozhodné době neplatili (to je naprosto neakceptovatelné), ale přitom neustále vytykají žalobci kdejakou formalitu a naprosté podružnosti. Námítky žalovaných vůči obsahu a náležitostem vyúčtování služeb za rok 2019 jsou bezpředmětné a irelevantní za situace, kdy žalovaní nestihli třicetidenní lhůtu od doručení vyúčtování, stanovenou v § 8 odst. 2 zák. č. 67/2013 Sb. a jejich tvrzení, že tak mohou učinit i po uplynutí dané lhůty je mylné. Jazykový výklad § 8 odst.2 zák. č. 67/2013 Sb. (námítky nejpozději do třiceti dnů ode dne doručení vyúčtování) i logický výklad tohoto ustanovení (k čemu by pak daná lhůta byla, kdyby vyúčtování mohl někdo zpochybnit třeba za 2 roky, a jak by k tomu přišli vlastníci ostatních bytových jednotek v domě? a kdyby nic neznamenala třicetidenní lhůta pro podání námitek ode dne doručení vyúčtování, nemohla by logicky nic znamenat ani třicetidenní lhůta na jejich vyřízení; dané lhůty tam nejsou jen tak pro nic za nic, ale jasně vymezují rámec, do kdy, co, kdo může učinit) jsou zcela jednoznačné a dle názoru odvolacího soudu nepřipouštějí pochybnost o tom, že kdo nestihne stanovenou třicetidenní lhůtu, nemá už nárok námítky vznášet. Námítky žalovaných proto odvolací soud v potaz nebral, a pokud sám posoudil obsah vyúčtování služeb za rok 2019 (č.l. 68 až 70 a č.l. 82 až 83 spisu, což bylo čteno k důkazu soudem I. stupně) shledal je řádným, majícím všechny náležitosti, když (kromě nezbytných, obecných náležitostí jako kdo a kdy je vyhotovil, čeho se týká a komu je určeno) obsahuje vyčíslení skutečné výše nákladů na služby, a to v členění podle poskytovaných služeb se všemi potřebnými náležitostmi a uvedení přijatých záloh za jednotlivé služby v daném zúčtovacím období s určením výše nedoplatků na poskytnutých službách. K tomu nelze přehlédnout, že žalovaní (kromě neplacení příspěvků do fondu oprav) neplatili zálohy na služby, které spotřebovávali a neplnili své povinnosti (nezpřístupnili byt za účelem instalace nových vodoměrů), což odvolací soud vnímá jako zneužívání práva, jenž by nemělo požívat právní ochrany. S ohledem na vše uvedené byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku III., v části, jenž zůstala předmětem sporu, a ve výroku IV. (zamítnutý vzájemný návrh žalovaných) dle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen.

6. Ve výroku V. o nákladech řízení před soudem I. stupně byl rozsudek soudu I. stupně dle § 224 o. s. ř. , § 142 odst.1 o. s. ř. a § 150 o. s. ř. změněn tak, jak plyne z výroku II. tohoto rozsudku, když částečné zpětvzetí mělo vliv na tarifní hodnoty u některých úkonů právní pomoci. Žalobci vznikly náklady na soudním poplatku ve výši 3 652 Kč a na nákladech právního zastoupení za těch 8 úkonů, které správně vymezil soud I. stupně. Ohledně prvních tří úkonů právní pomoci (převzetí a příprava zastoupení, sepis předžalobní výzvy a sepis návrhu) se odvolací soud plně ztotožňuje se soudem I. stupně, že u nich z předmětu sporu 26 663 Kč činí odměna za každý úkon 2 180 Kč dle § 7 bodu 5, § 8 odst. 1 a § 11 odst.1 advokátního tarifu, k čemuž náleží 3 režijní paušály po 300 Kč za tyto úkony dle § 13 advokátního tarifu. Rovněž se lze plně ztotožnit s tím, že u čtvrtého úkonu – sepisu vyjádření ze 14.4.2020 činí tarifní hodnota 26 663 Kč + to, co bylo již předmětem vzájemného návrhu, tj. 31 814 Kč (k němuž vyjádření též směřovalo), tj. celkem 58 477 Kč a z této tarifní hodnoty je odměna za úkon 3 460 Kč a k tomu jeden režijní paušál 300 Kč, vše dle stejných ustanovení advokátního tarifu jako výše. Pátým úkonem právní pomoci byla změna žaloby z 29.9.2020, jenž se týkala již částky 73 119 Kč (vzájemného návrhu se toto podání netýkalo) a odvolací soud vyšel z tarifní hodnoty po odpočtu zpětvzaté částky 24 000 Kč, tj. z částky 49 119 Kč (pokud jde o další částku 1 480 Kč, tuto vzal žalobce zpět pro chování žalovaných, jenž ji posléze zaplatili a jde tak o úspěch žalobce). Na částku 24 000 Kč (představující zálohy za služby za leden až srpen 2020) nelze nahlížet jako na úspěch žalobce, neboť mu v tomto rozsahu nebylo plněno, zároveň ale odvolací soud v souladu s § 150 o. s. ř. nezohledňoval tuto částku jako úspěch žalovaných (a neodečítal tak její procentuální vyjádření ve vztahu k celku od úspěchu žalobce v procentech), a to právě s ohledem na okolnosti případu a dobré mravy. Žalobce byl po provedeném vyúčtování služeb za rok 2020 nucen vzít ohledně požadovaných záloh za leden až

srpen 2020 žalobu zpět vzhledem k tomu, že po skončení zúčtovacího období a provedení vyúčtování služeb povinnost k platbám záloh zanikla a vzhledem k nemožnosti uplatnění nového nároku v odvolacím řízení (u požadavku na úhradu služeb dle vyúčtování za rok 2020 šlo v souladu s § 216 odst.2 o. s. ř. o nový nepřipustný nárok, jak bylo i vysloveno usnesením Krajského soudu v Brně, č.j. 19 Co 52/2021-195 ze dne 5.4.2022) nebylo možné původně požadované zálohy nahradit cestou změny žaloby vyúčtováním služeb. Nic to ale nemění na tom, že žalovaní měli povinnost zálohy na služby v roce 2020 platit tak, jak správně dovodil v rozsudku soud I. stupně (především v bodu 12. odůvodnění) a tuto svoji povinnost vůbec neplnili. Odvolací soud by ještě pochopil, kdyby (třeba v důsledku nějaké konkrétní dílčí neshody) platili žalovaní o něco méně, než žalobce požadoval, ale je neakceptovatelné, že v roce 2020 (alespoň pokud jde o původně požadované měsíce leden až srpen) neplatili vůbec nic a pod malichernými záminkami přenášeli finanční problémy na ostatní členy žalobce. I soud I. stupně správně uvedl, že povinnost platit zálohy jednoznačně vyplývá z § 1181 OZ ve spojení s § 4 zák. č. 67/2013 Sb. a splatnost z § 2251 OZ. S názorem odvolacího soudu na případnou aplikaci § 150 o. s. ř. v tom směru, že zpětvzatou částku 24 000 Kč nebude odvolací soud považovat za jejich úspěch, byli také žalovaní u odvolacího jednání seznámeni a žádné přesvědčivé argumenty vůči tomuto názoru nevnesli. Z uvedených důvodů proto odvolací soud pro účely tarifní hodnoty za úkon sice od celkové částky 73 119 Kč částku 24 000 Kč odpočetl, ovšem nebral ji jako úspěch žalovaných. U pátého úkonu tak z tarifní hodnoty 49 119 Kč činí odměna 3 100 Kč a k ní náleží jeden režijní paušál 300 Kč, vše dle stejných ustanovení advokátního tarifu jako výše. Šestým úkonem byla účast zástupkyně u jednání 1.10.2020, kde odvolací soud vycházel z tarifní hodnoty 49 119 Kč (v tom, v čem byl žalobce úspěšný, bez zohlednění částky 24 000 Kč) a dále z částky 31 814 Kč, představující vzájemný návrh, když i o něj u tohoto jednání šlo, takže v součtu tarifní hodnota za tento úkon činila 80 933 Kč, z čehož odměna je 4 340 Kč a náleží k ní 1 režijní paušál 300 Kč, vše dle stejných ustanovení advokátního tarifu jako výše. Sedmým a osmým úkonem bylo podání žalobce z 15.10.2020 a účast zástupkyně u jednání 20.10.2020, kde tarifní hodnotu tvoří jednak částka 49 119 Kč a dále to, co zůstalo předmětem sporu ze vzájemného návrhu (po jeho částečném zpětvzetí), tj. částka 17 264 Kč, v součtu činí tarifní hodnota 66 383 Kč, z čehož odměna je 3 780 Kč za úkon a 300 Kč režijní paušál za každý úkon, vše dle stejných ustanovení advokátního tarifu jako výše, tj. dle § 7 bodu 5, § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu. Součet všech odměn, paušálů a soudního poplatku vychází na 31 052 Kč a tato částka byla také žalobci přiznána. Jinak se odvolací soud plně ztotožňuje se soudem I. stupně jak v tom, že pro účely nákladů řízení nezohledňoval záměnu záloh na služby za rok 2019 (které také žalovaní řádně neplatili, což se pak promítlo do vyúčtování) za vyúčtování služeb za rok 2020 (bod 20. odůvodnění), tak i s tím, co je uvedeno v bodu 21. odůvodnění rozsudku ve vztahu k předžalobní výzvě.

7. O nákladech řízení odvolacího rozhodoval odvolací soud dle § 224 o. s. ř. , § 142 odst.1 o. s. ř. a § 150 o. s. ř. s aplikací stejné metodiky na tarifní hodnotu za úkon, jak vysvětleno v předchozím odstavci a přiznal úspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů, spočívajících v nákladech právního zastoupení. V odvolacím řízení šlo o 2 úkony právní pomoci (sepis vyjádření k odvolání a účast zástupkyně u jednání odvolacího soudu 4.5.2022) z tarifní hodnoty 66 383 Kč (viz v předchozím odstavci vysvětlení k úkonům 7 a 8), odměna za každý úkon činí 3 780 Kč dle § 7 bodu 5, § 8 odst. 1 a § 11 odst.1 advokátního tarifu, k čemuž náleží i 2 režijní paušály za tyto úkony po 300 Kč dle § 13 advokátního tarifu. V součtu činí náklady odvolacího řízení 8 160 Kč a tato částka tak byla žalobci přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Městského soudu v Brně.

Nesplní-li povinní dobrovolně, co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může oprávněný podat návrh na exekuci (soudní výkon rozhodnutí).

Brno 11. 5. 2022

JUDr. Zdeněk Konečný v.r.
předseda senátu